

BOP3102

Bacheloroppgave

Bacheloroppgave

Vekting: 80% av samlet vurdering

Høgskolen Kristiania

De nye samfunnspåvirkene

Vår 2019

«Denne bacheloroppgaven er gjennomført som en del av utdannelsen ved Høgskolen Kristiania. Høgskolen er ikke ansvarlig for oppgavens metoder, resultater, konklusjoner eller anbefalinger.»

Forord

Sosiale medier var for bare 10-12 år siden et nokså ukjent fenomen, men de senere årene har bruken av disse eksplodert. Stadig flere benytter sosiale medier for å fremme sine budskap. Jeg ønsket å undersøke hvordan brukerne bevisst har tatt i bruk sosiale medier for å påvirke samfunnet på en måte de ikke hadde mulighet til før.

Mange medier skriver jevnlig om den typen brukere som tjener penger på dette og som har skapt seg en rolle blant kjendisene i landet, men vi hører sjelden om de som har brukt sosiale medier som et verktøy for å endre politikken og institusjoner i det norske velferdssystemet. Håpet er derfor at min reportasje kan gi et lite innblikk i et ellers lite omtalt tema av norsk samfunnspåvirkning.

Jeg kunne helt klart ha skrevet om mange flere enn de to aktørene jeg har valgt, men jeg ønsket å følge de tett for å gi leseren hele historien fra start frem til i dag. Så av tekstmessig og tidsmessig årsaker tok jeg en beslutning om å begrense kildeomfanget. Jeg mener likevel at de to kan gi et innblikk i hvordan samfunnspåvirkere benytter sosiale medier som verktøy.

Det har gått med utallige timer til denne oppgaven, og det har til tider vært svært krevende. Derfor bør alle som har hjulpet meg gjennom de siste månedene få en enormt stor takk. Det gjelder både gode venner og kollegaer, men ikke minst de utrolige kildene mine. De har sørget for å holde meg oppdatert på hele deres liv på sosiale medier, gitt meg tilgang til eldre videoer, hatt meg hengende på slep i tunge stunder og ellers vært tilgjengelig for alskens mulige spørsmål de siste månedene. En stor takk må jeg også gi til SVs stortingsgruppe som har lagt til rette for at jeg har kunnet være med på ellers lukkede møter.

Til sist vil jeg rette en ekstra stor takk til veilederen min, Jon Martin Larsen. Takk for at du har holdt ut alle mine merkelige spørsmål, drøftet med meg det jeg selv ikke en gang tenkte over at jeg burde drøfte, og for at du har gitt meg troa de gangene jeg selv bare så utfordringer. Uten deg hadde dette vært ufattelig mye vanskeligere.

Oslo, mai 2019.

Innholdsfortegnelse

Sammendrag	s. 4
Oppgave 1a: Featurereportasje	
Oppgave 2: Refleksjonsnotat	s. 5-16
Referanseliste	s. 17

Sammendrag

I denne oppgaven tar jeg for meg hvordan sosiale medier har gitt mennesker makt til å påvirke samfunnet. Målet med reportasjen er å gi et innblikk i og en forståelse av hvordan sosiale medier kan bidra til samfunnspåvirkning. Min oppfatning er at mange ser på aktører i sosiale medier som mennesker som kun er opptatt av oppmerksomhet og kjendisstatus. Jeg ønsket derfor å vise at det også finnes andre sider av bruken til disse plattformene, som stadig opptar mer av vår hverdag.

Jeg har forsøkt å nærme meg dette på en journalistisk måte, gjennom fortellende virkemidler. Oppgavens første del er derfor en featurereportasje der vi følger to aktører innen sosiale medier fra de startet til dit de er i dag. Her har også en journalist fått komme med synspunkter på hvorfor de får gjennomslagskraft, en kommunikasjonsrådgiver forklarer hvordan disse aktørene opptrer, politikere sier noe om hvordan de påvirkes og aktørens følgere får komme til uttrykk om hvordan de oppfatter aktørene.

I oppgavens andre del reflekterer og drøfter jeg mine arbeidsmetoder og etiske vurderinger i arbeidet med reportasjen, både med tanke på forarbeid, utskrivingsprosessen, valg av fortellermåte og design.

De nye samfunnspåvirkerne

Alexander, Elin og Bettina ville få til endringer for de svakeste blant oss. Men de ble ikke hørt, i alle fall ikke slik de ønsket. Så tok de i bruk sosiale medier. Da begynte ting å skje.

Dette er historiene om de nye samfunnspåvirkerne.

Tekst og foto: 200003

«Don't underestimate the power of social media»

Bettina Lindgren

i salen og snart fylles den opp av fosterforeldre og andre barnevernsansatte som skal høre hans historie fra å være et problembarn til å bli en problemløser.

En skoleoppgave på videregående i 2012, der Alexander ikke ellers hadde funnet sin plass, skulle få stor betydning for både hans private liv og yrkeskarriere nå syv år senere. Den gangen opprettet han en facebookside for å dele sin historie om å være seg: Med ADHD, barnevernsplasseringer og et liv i psykiatrien. Frem til skoleoppgaven kom hadde han skjult det. Kjempet med å lære seg algebra på skolerommet på den lukka psykiatriske institusjonen, og andre ting som gjorde at han ikke passa inn i normen.

Da han delte de innerste tankene kom tilbakemeldinger som takk og en utrolig formidlingsevne.

– Det folk skrev til meg gjorde at jeg forstod at det var viktig å snakke åpent om psykisk helse, og at jeg plutselig var en bidragsyter til nettopp det. Det gjorde at jeg endelig forstod hvor viktig jeg var som person med min historie.

– Plutselig fant jeg en verdi i meg selv. En formidlingsverdi, sier Alexander.

Elin, Bettina og Alexander opp-

levde alle at de tradisjonelle mediene ikke tok tak i saker som var viktige for dem. I alle fall ikke på den måten de ønsket å formidle. Derfor tok de i bruk sosiale medier for å kunne påvirke mennesker rundt seg i den retningen de ønsket.

De er ikke de eneste. De seneste årene har antallet slike påvirkere, eller influensere som de kalles på engelsk, ekspandert. Statistikk fra Ipsos viser at så mange som 81% av nordmenn over 18 år hadde facebookprofil i 2018. 52% hadde instagramprofil. Av disse brukte 4 av 10 appen flere ganger om dagen. Samme statistikk viser at 59% hadde profil på Snapchat, og at 4 av 10 kvinnelige brukere i aldersgruppen 18-29 år følger influensere via plattformen.

Kommunikasjonsrådgiver og teknologiekspert Hans-Petter Nygård-Hansen sier det er ulike grunner til at folk starter å dele på sosiale medier.

– Så vidt jeg vet finnes det ikke noen landsomfattende undersøkelser på hvorfor disse influenserne starter å dele livene sine på sosiale medier. Men vi kan si at vi i hovedsak ser tre grupper, forklarer han.

– Vi har de som deler med et mål om å bli kjendiser og behandlet

som VIP-er, vi har de som deler for at de har noe de brenner for som de ikke føler de når igjennom med på andre måter. Altså bruker de sosiale medier som et virkemiddel for å få delta i samfunnsdebatten. Og til sist har vi de som bruker det for å fremme egen merkevare, sier Nygård-Hansen.

Verken «Løvemammaene» eller Alexander tjener personlig penger på at de deler i sosiale medier. De tilhører de to siste kategoriene: De som ikke fikk stemmen sin frem på andre måter.

– For oss ble sosiale medier og eksponering dessverre et viktig og nødvendig hjelpemiddel for å få endra regelverket, sier Bettina og Elin i dag.

Våren 2017 er Elin inn og ut av sykehus med sin alvorlige syke sønn. For Elins del har dette vært en del av hverdagen siden eldstesønnen William ble født 5,5 år tidligere. Han har en sjelden muskelsykdom, som gjør ham helt avhengig av pustehjelp til enhver tid. Lite skal til før de må en akuttur inn på sykehuset for å redde livet. Ullevål sykehus i Oslo er på mange måter blitt hennes andre hjem.

I overkant av 50 mil unna er Bettina hjemme på

-->

1 februar 2019: Ulike bilder sklir over telefonen til enkle toner. Bilder av latter, tårer, sykehusbesøk, pustemaskiner, rullestoler, skoledager, høringer på Stortinget og et hav av avisfaksimiler og leserinnlegg.

Så kommer teksten «Vi har verdens beste følgere» etterfulgt av et lite, rødt hjerte og en gul emoji med tårer som renner ukontrollert på svart skjerm. På neste bilde er det et skjermbilde fra en melding der det står:

«Fyfan! Bettina og Elin 🙌🙌🙌 tusen, tusen, tusen takk for kampen dere tar for rettighetene til så mange syke og svake 🙌🙌❤️ tar av meg hatten for den tiden og det arbeidet dere legger under dette!!! Ikke minst det å blottlegge seg i sosiale media, for å få frem hverdagen til de som trenger litt ekstra i hverdagen, burde ha vært helt fullstendig unødvendig ❤️ men måten dere gjør det på er ikke bare med på å vise norske folk hverdagen med syke barn. Men det hjelper Norges folk til å se for et uendelig pågangsmot dere har 🙌❤️ dere gir dere ikke, ALDRI ❤️ Måten dere synliggjør sykdom, er med på å gi mye bedre forståelse ❤️ STÅ PÅ!!!»

Etter dette følger det mange flere skjermbilder av lignende tilbakemeldin-

ger. På den sosiale medieplattformen Snapchat viser Bettina Lindgren og Elin Gunnarsson denne dagen en kavalkade av året de har lagt bak om seg. Det er nøyaktig et år siden de startet kontoen «Løvemammaene» på sosiale medier, og følgerne går på ettårsdagen i rasende fart mot 20.000. Tallet øker hver dag så det er umulig å si akkurat.

Noen måneder før hadde regjeringen besluttet å endre ordningen med pleiepenger for foreldre med alvorlig syke barn, som dem selv. De klarte ikke lenger å se på at inntektsgrunnlaget deres skulle endres uten at de ble hørt. De siste månedene hadde de og andre mødre invitert seg selv til Stortinget, skrevet leserinnlegg og kontaktet journalister, men trykket ble liksom aldri nok.

– Don't underestimate the power of social media. Vi har fått til så mye mer enn vi kunne ane, sier Bettina.

I slutten av mars samme år går Alexander Skadberg litt nervøst frem og tilbake foran scenen i et av konferanselokalene til Quality hotell Edvard Grieg i Bergen. 300 stoler er satt frem

↑ **Nære venner:** Elin Gunnarsson (tv) og Bettina Lindgren kjente ikke hverandre våren 2017. Kampen for deres barns rettigheter førte til at de i dag snakker med hverandre på telefon hver dag.

Dette er sosiale medier:

- ◆ Sosiale medier er nettsider og apper som tilrettelegger for å skape og dele innhold, og å delta i sosiale nettverk.
- ◆ Sosiale medier brukes av privatpersoner til å kommunisere med andre brukere, men de brukes også til nyhetsformidling, markedsføring, politiske ytringer og offentlig informasjon.
- ◆ Et typisk trekk ved sosiale medier er blandingen mellom det private og det offentlige, og at det er tilrettelagt for interaktivitet og deltakelse.
- ◆ Enkeltpersoner kan bruke sosiale medier til å kommunisere med et større publikum, og i motsetning til i redaksjonelle medier kan brukerne selv bestemme hva de vil publisere.

(Kilde: Store Norske Leksikon)

God nok: Alexander slet med å akseptere seg selv, men tilbakemeldingene fra følgere har lært han å se på seg selv å si at han er god nok. Det vil han lære andre også.

Hele historien: På sosiale medier får følgerne bare biter av historien. For å skjeme de rundt seg forteller han kun deler der. Hele historien kommer først i foredrag.

Tananger utenfor Stavanger. Ved første øyekast ser du tre unger som springer rundt og leker som barn flest, men plutselig blir de slitne og trenger hjelp med å puste. Pustemaskene og oksygentanken er en del av hverdagen både for barna og foreldrene. Hele døgnet må barna passes på så man vet at de puster. Symptomene er mange, men ingen leger vet på dette tidspunktet hva som feiler Bettinas trekløver Ailo (6), Max (4,5) og Heli (3,5) annet enn at de har mange av de samme symptomene med slapphet, utfordringer med mage og tarm, og problemer med å puste.

Bettina har i ett års tid vurdert å melde seg inn i en facebookgruppe for foreldre med alvorlige syke barn, men noe har liksom hindret henne fra det hver gang hun skal trykke på «bli medlem». Det er et nettverk hun aller helst ikke vil tilhøre. Det gjør for vondt å innrømme at de fineste hun har er alvorlig syke. Etter at atter en test på sykehuset viser dårlige resultat kjenner hun likevel at hun trenger et fellesskap - noen å diskutere sorger og gleder med.

— Da jeg kom hjem tenkte jeg: Ok, I give in. På tide å innse at de faktisk er skikkelig syke, forteller Bettina.

— Der inne i gruppa opplevde jeg en ny verden, på godt og vondt. Det

«Plutselig fant jeg en verdi i meg selv. En formidlingsverdi»

Alexander Skadberg, om da han startet å dele sin historie på sosiale medier.

var vondt at det var så mange som hadde ekstremt tøffe hverdager med syke barn, men det var utrolig godt å møte likesinnede. Noen som forstod hva man stod i, hva man mente og følte. Det var alltid svar å få, enten jeg hadde spørsmål eller bare måtte lette på trykket.

Et trykk av nye bekymringer skulle utover våren snike seg inn på de mange hundre medlemmene i den lukkede facebookgruppa. Litt etter litt kommer det små drypp av informasjon om at regjeringen vil endre pleiepengeordningen. Det er denne som gjør at økonomien til de to familiene går rundt. De får begge penger fra NAV slik at de kan være hjemme med de syke barna sine, hente medisiner, følge opp alle legeundersøkelser og våke over dem på natten, sitte ved sengekanten de utallige nettene på sykehus de for lengst har sluttet å telle.

På samme tid er Alexander nervøs og spent. Lenge har han jobbet med sitt helt eget manus, som han snart skal vise frem. Sakte forandres postene hans på sosiale medier fra motiverende sitater i sirlig svart skrift på hvit bakgrunn med et innblikk i kunnskap basert på et ungt, levd liv til mer hverdagslige bilder av overfylte skrivebord. Følgerne blir fortalt

at noe stort skal skje. Siden vinteren 2012 har han holdt foredrag gjennom organisasjonen Voksne for barn i lukkede rom etter bestemte bestillinger, men nå skal hele historien fortelles – rett fra hjertetota.

Nosse, teddybjørnen som har fulgt han siden han kom til Norge fra Colombia som treåring, introduseres for følgerne.

«De gleder seg», skriver han ved siden av et bilde av bamsen. Ukene frem mot premieren deles bilder av øvinger på ulike scener: Alexander, et piano, en stol og Nosse. Innredningen er sparsom, budskapet kraftfullt: Ingen barn skal oppleve rus og psykisk vold, men om de gjør det kan de klare seg fint.

13. mai 2017 står han klar på scenen i Fana kulturhus i Bergen. Til tross for massiv promotering i forkant er kun 50 av de 359 plassene fylt opp. Alexander fullfører likevel. Han har tro på at han har noe viktig å fortelle. En time senere får han applaus som om salen var full. Etterpå høster han kun godord og takknemlighet, både i salen og på sosiale medier. Flere og flere kommer på forestillingene rundt om. Folk ber han komme dit de bor eller jobber på en institusjon. De tror barn og unge har godt av å høre

hans historie. Følgerskaren på sosiale medier vokser. Han får forespørsel om å snakke om ulike tema på sosiale medier. Han filmer seg selv for å snakke om ADHD-diagnosen og psykisk helse. Muntlig trollbinder han, med sitt budskap. Skriftlig gjør dysleksien han usikker. Men tilbakemeldingene fra forestillingen gjør han sikker på at folk både trenger og vil høre. En tilhører denne anmeldelsen på nettsiden: -->

Dette er en samfunnspåvirker:

- ◆ En influencer kan oversettes med opinionsleder, og er en som har innflytelse i et bestemt samfunn eller en bestemt kategori.
- ◆ De har et stort antall tilhengere og blir sett på som eksperter innenfor sine felt.
- ◆ Som påvirkere, setter de trender basert på innhold og ideer de deler. Med andre ord: når en influencer snakker, da lytter folk.
- ◆ Influenserne er blitt de nye medielederne. Spektret er bredt. Du finner dem innen de fleste kategorier. De kan være fotografer, journalister, akademikere, bransjeanalytikere, rådgivere, artister, forfattere, skuespillere og modeller.

(Kilde: Kampanje.com)

← **Kurser andre:** På ett år har Bettina Lindgren (på bildet) og de andre «Løve-mammaene» lært seg så mye om politisk påvirkning at de i vår holdt foredrag på Svs lobbykurs.

«For oss ble sosiale medier og eksponering dessverre et viktig og nødvendig hjelpemiddel for å bli hørt»

Elin Gunnarsson & Bettina Lindgren

«Vi inviterte Alexander etter å ha hørt fra kollegaer om hans forestilling - *Mannen i speilet*. Alexander kommer inn i rommet og underholder oss med sin utstråling og humor. Alexander har et glimt i øyet når han prater om seg selv og sin gripende historie. Vi får et innblikk i et barne- og ungdoms liv og hva som har hatt betydning på hans vei mot voksen livet. En gripende og inspirerende forestilling av et menneske som tar rommet fra første sekund!»

Så nå snakker han som seg selv, rett til følgerne flere ganger daglig, slik Bettina og Elin lenge har gjort.

For Alexander blir det en bonus-effekt. Monologen «Mannen i speilet» lagde han først og fremst til seg selv.

– Meningen er å vise at det er greit å snakke om vanskelige ting, at du skal kunne se deg i speilet og tørre å si at «jeg er god nok».

Forespørslene blir flere, han setter opp ekstraforestillinger i alle landets kriker og kroker utover 2017. For de som ikke kan komme deler han mer og mer om sine innerste tanker, frustrasjoner og oppturer. Monologen er definitivt en opptur som han tar med seg inn i 2018.

For «Løvemammaene» blir høsten 2017 et mareritt. Da skjer endringen de har fryktet. Regjering-

en setter en maksimumsgrense på antall døgn med pleiepenger før inntekten reduseres.

For alenemoren Elin raser verden sammen. Hun har ingen som helst mulighet til å jobbe, da sønnen William krever all hennes tid. Selv med assistanse må hun alltid være i beredskap når noe skjer. For henne er det ikke spørsmål om noe alvorlig kommer til å skje. Spørsmålet er når det vil skje neste gang. Hvordan skal hun, William og hans lillesøster Hedda klare seg uten inntekt?

Hun skriver et innlegg til sine virtuelle venner:

«Jeg har en gutt som ligger på respirator døgnet rundt gjennom hull i halsen. Kanskje vi burde lage en gruppe/arena der vi er flere som kan gå sammen mot systemet/politiker osv. Jeg tenkte jeg skulle invitere helseminister/kunnskapsminister/Erna og hele jævla gjengen hjem! Hvis de orker å bruke en dag hjemme hos meg, som lever i denne hverdagen alle døgnet timer. Eller så kan de gjerne gi meg en jobb, som gir meg full lønn, for ca 5 timers jobb per dag, og den som ansetter meg må da også tåle at jeg tar private telefoner 3-10 ganger per dag fra alle ulike instanser jeg må forholde meg til når det kommer til et sykt barn. De må også tåle at jeg bare stikker i samme sekundet en

assistent ringer og sier at sønnen min er dårlig.»

Bettina er den første som svarer Elin. Det første hun skriver er tre røde hjerter, så tilbyr hun seg opprette gruppa siden Elin skriver hun er elendig på sånt. Gruppen får navnet «Endring av pleiepengeordningen NÅ». De har ingen tid å miste.

– Jeg la til alle som hadde svart Elin at de ville →

↓ **Mange møter:** Det har etterhvert blitt mange møter med opposisjonspartiene for Bettina Lindgren (tv) og Elin Gunnarsson. Her er de sammen med Ane Lindholdt, Solfrid Lerbrekk og Karin Andersen (med ryggen til) fra SV.

← **Kjente ganger:** Bettina Lindgren har vært så mye på Stortinget at hun nå vandrer selvsikkert alene rundt i gangene.

De tre største sosiale mediene blant nordmenn* i 2018:

- ◆ 81% hadde profil på Facebook.
- ◆ 59% hadde profil på Snapchat.
- ◆ 52% hadde profil på Instagram.
- ◆ 7 av 10 kvinner og 6 av 10 menn bruker Facebook flere ganger om dagen.
- ◆ 4 av 10 kvinnelige brukere mellom 18 og 29 år følger influensere på Snapchat.
- ◆ 9 av 10 kvinner mellom 18 og 29 år har instagramprofil.
- ◆ 4 av 10 brukere er inne på Instagram flere ganger daglig.

*Statistikken viser nordmenn over 18 år.

(Kilde: Ipsos)

«Når vi byr på oss, byr følgerne på seg. Det varmer at folk bryr seg»

Bettina Lindgren

barn på sykehus, frykt for å måtte tømme sparekontoer og å selge hjemmene sine. Fortellingene ble systematisk delt og trykket ble stort. Mange tusen delte, kommenterte og likte innleggene på sosiale medier.

– Det er på et vis fælt å si, men syke barn engasjerer, forteller mødrene.

Først nå blir de hørt av politikerne. 18. oktober 2017 har de sitt første møte på Stortinget. Sosialistisk Venstreparti (SV) har invitert dem og andre mødre fra pleiepengeaksjonen til å møte opposisjonspartiene før dagens muntlige spørretime. Mødrene står på galleriet når partileder i SV, Audun Lysbakken, står på talerstolen og applauderer dem for at de tar opp kampen om bedre pleiepengeordning mens de er i tøffe livssituasjoner. Han spør statsminister Erna Solberg om hun anerkjenner at endringene i pleiepengeordningen slår dårlig ut for alvorlig syke barn, og om hun er villig til å snu.

Solberg holder på sin side fast i at endringene er bedre enn før, og at mødrene ikke mister den økonomiske tryggheten nå.

– Det er sånn at fra og med 1. oktober, når ordningen har inntrådt, får alle starte på null. Det betyr at alle får en tidskonto fra nå av, sånn at det neste året er det ingen endring i det som er, for noen familier.

Dette gjentar statsministeren flere ganger når ulike representanter

forsøker å spørre henne om pleiepengeordningen denne dagen. For mødrene på galleriet blir det en følelsesmessig vond affære.

Mødrene føler det de allerede gjør ikke er nok, og at de ikke har noen tid å miste. I deres situasjon går 1300 dager med økonomisk kompensasjon for tapt inntekt fort.

– Det var både surrealistisk og provoserende, samtidig som jeg kjente på en følelse av vanтро, sier Bettina.

– Vanтро fordi vi hørte på en statsminister som åpenbart ikke kunne lovverket hun forvaltet. Surrealistisk at noen i det hele tatt kan mene at det er greit å bryte grunnloven og FN's barnekonvensjon. Provoserende at hun stod der og pratet så uvitende og nedlatende om våre liv og våre barn, hva som er rett for oss og hvordan våre barn har det best, og dermed forsvarte endringene når alle foreldre som oss, alle i fagmiljøet og landets interesseorganisasjoner har advart om endringene.

De siste ukene av januar 2018 oppretter de instagramkontoen «løvemammaene» med et profilbilde av en løvemor og en løveunge. Der deler de bilder av løvinner og barna deres og informasjon om at snart vil det komme en snapchatkonto med samme navn. Kvelden 31. januar kommer et nytt bilde av en løveunge som springer mot kamera. På bildet står teksten: «Vi gleder oss til opp-

«Nå er det å dokumentere til følgerne blitt en så naturlig del at jeg tar meg i å filme selv alvorlige ting. Det går på auto»

Elin Gunnarsson

start 1. feb. LØVEMAMMAENE. Skal du følge med?».

Under bildet står det: «Kun 12 timer igjen til vi åpner Løvemammaene 🥰 Vi gleder oss til å dele hverdagen med dere ❤️ #livetmedsyktbarn #sykehusbarn #sykehusbarnlivet #barnmedspesiellebehov #barnavregnbuen #kronisksyk #alvorligsyk #pleiepenge #vårtliv #barnsrettigheter #løvemammaene #lovemammaene #allebarnerbarn #funksjonshemmet #epilepsi #muskelsyk #lungesykdommer #knappebarn #hjertesyk #nyresvikt #utviklingshemmede #hjerneskode #trakeostomi #medfødt hjerte feil #cerebralparese #stoffskiftesykdom #genfeil #sjeldendagen #sjelden».

De mange emneknaggene bruker de for å nå ut til folk som er interessert i det de snakker om.

Dagen etter logger de to grunnleggerne seg på snapchat, med de ti andre mødrene som skal drive kontoen sammen med dem. En etter en gir de en kort presentasjon av seg og hvorfor de har opprettet snapchatkontoen – for å gi et innblikk i livet med alvorlig syke barn og for å vise kampene de har mot systemene de må forholde seg til. Denne første dagen er det omtrent 2000 som følger kontoen og raskt blir det flere.

– Vi tenkte jo ikke over at vi satt og snakka til mange tusen når vi filma oss selv. Vi så jo bare telefonen. Det gjorde det nok lettere å filme

nært i starten, sier Bettina.

– Ja, jeg kom ofte først på det etterpå at dette burde vi jo kanskje vist. Nå er det å dokumentere til følgerne blitt en så naturlig del at jeg tar meg i å filme selv alvorlige ting. Det går på auto, ler Elin.

Raskt får de en tilhengerskare som heier på dem og takker dem for åpenheten, men med flere følgere kom også kritikerne. De som mener de eksponerer barna for mye, gjør det for egen vinning og ikke tenker på hva barna vil synes når de vokser opp.

Sjelden kommer disse kommentarene direkte til mødrene, men når de gjør får de svar.

– Jeg vil at det skal være like naturlig å vise frem William med hull i halsen, som det er å vise frem Hedda. Det er jo slik han er og det skal han få være stolt av, sier Elin.

Begge mødrene skiller den negative kritikken i to kategorier.

– De fleste av disse tilbakemeldingene er usaklige og typiske netttroll som hater på alt og alle. De saklige går på at barna skal ha rett til et privatliv, og skal vokse opp med at de har vært ute i media. Noen av barna på snappen kommer ikke til å vokse opp og trenger sårt at det blir en forandring for at de skal få det beste mulige og rettfærdige livet, mens de lever, sier Elin.

Bettina på sin side vet ikke diagnosen til sine barn og heller ikke

framtidssiktene deres, men tar utgangspunkt i at de vil bli voksne. Hun mener likevel det er både viktig og riktig å eksponere barna for deres egen del.

– Hetsen og de hatefulle ytringene beviser jo bare hvor viktig det er at funksjonshemming får mer plass i politikken, i media og i samfunnet generelt, at det blir mer synlig og dermed normaliseres og ufarliggjøres.

– Mye av årsaken til at vi driver snappen er nettopp for å bekjempe fordommer, tabuer og mobbing ved å vise at vi er som alle andre – men også hvor viktig lovverket og dets sikkerhetsnett er, og hvor viktig hjelpemidler og tilrettelegging er for at vi som familier skal kunne leve tilnærmet som alle andre, sier hun.

For de begge var det også slik at de så delingen som en nødvendighet.

– Kritikken vi har lest har også vært at det ikke er ok å skyve barna foran seg som virkemiddel for å oppnå noe, men som i pleiepengesaken så ser vi jo at det var nettopp det som måtte til; at flere titalls foreldre blottla og fortalte sine historier i sosiale media. På den

-->

←
Nådde frem: Elin Gunnarsson (t.v) og Bettina Lindgren bruk av sosiale medier gjorde at de ble hørt av politikerne på Stortinget som endret lowerket — Slik mødrene ønsket.

«Jeg vil at det skal være like naturlig å vise frem William med hull i halsen, som det er å vise frem Hedda»

Elin Gunnarsson

personlig, nære og intime han virkelig nådde ut. For ham har det dog vært lettere å ta en beslutning.

— Jeg forteller jo min historie. Den er det jeg som eier og den gjør jeg hva jeg vil med, men det har vært viktig for meg å ikke eksponere mine nære i det offentlige fordi mye av det jeg forteller også er sårt for dem. De eier sin historie og de må bestemme hva de vil dele, sier han.

Derfor skiller Alexander seg fra Løvemammaene på sosiale medier. Der holder han seg til å dele de små tekstplakatene eller videoer redigert for å passe omverden og for å invitere folk inn i foredragets lukkede arena.

29. mai 2018 tar han monologen et steg videre. Han setter den opp i Narvik, fordi han har et sterkt ønske om at et menneske skal se den: Britt, miljøterapeuten som jobbet på barnevernsinstitusjonen han bodde på. Hun som aldri ga seg på at han kunne utrette noe.

— Det er slik at det sitter en spesiell person i salen i dag. En person som er hele grunnen til at dere kan se «Mannen i speilet» akkurat her i Narvik. Ja, hun er vel grunnen til at jeg kan fortelle om tiden som problem-barn i fortid.

Britt, en voksen dame i 60-årene, kommer gråtende opp på scenen.

— Takk for at du aldri ga opp troa på at jeg kunne bli noe, sier Alexander.

Ofte når han deler ting i sosiale

medier har han henne med seg i bakhodet. Alle kan bli ressurssterke på noe. Det er det han vil formidle til andre.

I flere snapper og videoer forteller han om hvor vanskelig A4-livet er med en rastløs ADHD-kropp, men at det også kan by på ressurser som utrettelig arbeidskapasitet for det du brenner for bare du ikke gir deg.

En sen sommerkveld i 2018 deler Alexander en av disse motivasjonsvideoene der han med en stort smil og utrettelig engasjement forteller hvordan ADHD-delen av ham har gitt han drive og kreativitet til å finne sin egen vei i livet. Morgenen etter våkner han til en stappa innboks, men en melding utmerker seg:

«Takk for alt du deler! Vår lille gutt, Alexander på 9 år, fikk ADHD diagnosen for en måned siden. Takket være mye av det du har delt så ble det en dag hvor vi valgte å feire at Alexander har fått utdelt et ekstra lykkegen som heter ADHD. Det ble fest med cola, hamburger og pomesfrites. Alexander spør ofte om vi kan inn og se om han store Alexander har delt en film på facebook. Du gir han selvtillit!! Ser du har vært innom Trine i Lillesand, hvis du skal til Grimstad må du siifra så «lille» Alexander også kan få en selfie😊Takk for at du er du 😊»

Noen uker senere legger han ut en film av seg selv der han sitter i bilen på vei for å besøke gutten med samme navn. På kvelden får videoen en kommentar fra guttens

mor: «Takk for en fantastisk dag, Alexander. Du hoppa rett inn i hjertene våre og ut kommer du aldri 😊» Vedlagt ligger et bilde av en strålende fornøyd gutt på Alexanders skuldre.

Alexander takker tilbake, også for han betyr dette mye.

— For meg har det vært viktig å fortelle historiene først og fremst. Det at det skulle motivere andre var ikke forventet, men slik ble det. Og det er jeg glad for, at jeg kan endre noens liv med mitt budskap, sier han.

— Det å dele på sosiale medier og få folk som plutselig vil høre på deg og det du har å si er utrolig spesielt for du ser jo ikke folk. Samtidig har det fått meg til å innse hvor mange muligheter du har. Internett er helt underlig, sier han.

Etter en aktiv vår setter Alexander seg på flyet til Boston i USA for et møte – en av de mange mulighetene å dele livet på sosiale medier har gitt ham.

— Plutselig har du en følger fra et annet kontinent som liker det du deler, også blir du invitert et sted. De mulighetene klarer jeg ikke å la være å gripe, smiler han..

Selv om oppholdet er kort og tidsplanen stram må Alexander gjøre det han alltid gjør når han drar til nye plasser: Innom Hard Rock Café å kjøpe et shotterglass. Når dette er gjort ringer han etter en Uber. Sjåføren minner han mest om en gospelkorsanger fra amerikanske filmer, men det tilfeldige møtet skal gi han nye muligheter.

— Jeg klarer aldri å holde kjeft. Så etter å ha fortalt om delingen på sosiale medier, foredragene mine og monologen utbryter hun at jeg må komme til USA og holde foredrag for jobben hennes. Hun er leder for den lokale barnevernstjenesten.

Alexander er ikke tung å be. Vel hjemme i Norge

-->

måten ble folk sjokkert og begynte å engasjere seg, og det ble mediamat, noe som igjen tvang politikerne til å ta saken på Stortinget, legger Bettina til.

Det var nemlig først når de ble personlige og viste frem barna at media og politikere startet å vise interesse for saken.

— Jeg tror det rett og slett handler om at journalistene ikke ser sammenhengene eller forstår problemstillingene. Klagesanger, skjebner og misfornøyde mottakere av velferdsytelser seiler forbi i en i en konstant strøm, og få klarer å synliggjøre det politiske poenget i sin egen sak, sier Ivar Kvistum.

Han er redaktør for fagbladet Handikapnytt, som først skrev om mødrenes kamp sensommeren 2018. Bladet skriver om utelukkende saker som omhandler funksjonshemmede. Selv om dette gjør at de skriver om saker andre medier ofte ikke omtaler mener han også de er avhengige av å få presentert det menneskelig i en sak, for å virkelig vekke interessen blant media. Dette er noe han mener mødrene har klart.

— Løvemammaene treffer. Både fordi de har en sterk human touch-appell og er tydelig til stede i sosiale medier på bloggsfærens premisser. I tillegg som de rammer regjeringen midtskips fordi saken deres henger direkte sammen med politiske prioriteringer, sier han.

Selv om Elin og Bettina har blottlagt seg selv og barna for å få til dette, har de visse regler for hva som er greit å dele, og hva som blir for privat.

— Vi passer alltid på at vi ikke deler lettkledd barn og forteller vi noe vanskelig viser vi heller oss selv eller et hjelpemiddel i stedet for barna. Andre mennesker deler vi ikke uten tillatelse eller at vi sensurerer dem, forklarer de.

— Vi med barn i skolealder snakker med barna våre om snappen og spør før vi deler bildet. Sier de nei, så deler jeg ikke. Det er viktig for meg å høre på dem, legger Bettina til.

De ulike sosiale mediene fungerer også forskjellig. På instagram er det bilder som er det bærende elementet, mens facebook er mer egnet for lange tekster og at andre

kan dele. Snapchat blir en mellomting av kort tekst, bilder og videoer. Der alt slettes etter ett døgn.

— På instagram gir vi bare et lite innblikk og der er vi nøye med å vanmerke alle bilder, forklarer Elin.

— Det er veldig greit at det forsvinner etter 24 timer på snapchat hvor enn det forsvinner, ler Bettina.

På sistnevnte kommer de også tettere på følgerne ettersom de kan sende meldinger med en og en i løpet av dagen. Her tar de ofte opp temaer som passer til dagen de lever akkurat da.

— Vi ser at flere følger oss fra gang til gang og lurer på hvordan ting vi tok opp sist har gått, sier Elin.

— Ja, mange følgere sier at de føler nesten de kjenner oss. Jeg har stått mange ganger på sykehuset eller i butikken hvor folk har kommet bort til meg og begynt å snakke. Vi kommer jo på et vis veldig nær i en ellers ofte ensom situasjon. Når vi byr på oss, byr følgerne på seg. Det varmer at folk bryr seg, utfyller Bettina.

Også Alexander har kjent at han må by på seg selv for å nå igjennom. Det var når han begynte å dele det

«Jeg er glad for at jeg kan endre noens liv med mitt budskap»

Alexander Skadberg

bruker han høsten på å øve inn foredraget på engelsk, samtidig som han fortsetter delingen på sosiale medier. Følgerne må motiveres jevnlig for å ikke falle fra, og han søker om midler fra den kulturelle skolesekken. Han forteller følgerne at de må se lyst på fremtiden samme hvor tung dagen i dag måtte være, for du vet aldri hvilke positive overraskelser som ligger i morgendagen.

Samtidig som ting utvikler seg i positiv retning for Aleksander, trapper Elin og Bettina opp sin politiske kamp. Jevnlig utover høsten 2018 har de møter med opposisjonspartiene. De får god kontakt med SV, noen fra KRF og AP og gangene på Stortinget går fra å være mektige til vante ganger å ferdes i, de leser seg opp på lobbyvirksomhet, skriver kronikker så blekket spruter og stiller opp på utallige intervju med media i hvert ledige minutt de har. Fritid blir et fremmedord, men de er fast bestemt på å klare å få regjeringen til å snu. Noe annet er ikke et alternativ. I alle fall ikke et de tør tenke på.

— Vi bruker jo av tid vi egentlig ikke har, og tid vi burde fått bruke sammen med våre syke barn. Og vi er jo helt avhengig av å sette alt annet på vent, samt at andre ofrer seg mye for oss. Dette koster av både

krefter og tid, men om vi ikke får til en endring vil det koste så mye mer i fremtiden. Så vi må bare prioritere dette, konkluderer mødrene.

I jula og nyttårshelgen får de etterlengtet tid med barna og øvrig familie, samtidig som de planlegger våren. Gjennom det halvannet året de har kjempet for pleiepengeordningen har mange tusen skrevet til dem om ting i systemet som skurrer eller er tungrodd. De vil bruke makta de har fått til noe mer, noe langvarig for familier som dem.

21. februar 2019 sender Elin, Bettina og fire andre mødre inn stiftelsespapirer for å lage «Løve- manmmaene» til en forening. På brønnøysundsregistrens nettsider beskriver de selv foreningen slik:

«Vi driver med opplysning om rettigheter, lovverk etc. Til likesinnede, politikere og relevante organisasjoner. Vår nettside skal inneholde en komplett oversikt over alle mulige stønader, støtteordninger, lover og regler som angår familier med syke/funksjonshemmede barn, på en forenklet og lettfattelig måte, og med eksempler på utfylling og formuleringer, som gjør at foreldre/pårørende ikke må slite seg ut i den «jungelen» det for mange oppleves å være. Vi jobber for å forbedre syke og funksjonshem-

mede, spesielt barns, rettigheter i Norge. Vi deltar aktivt på politiske møter, inviterer politikere til møter, deltar aktivt på høringer på Stortinget som er relevante for våre medlemmer. Vi er en diagnoseuavhengig forening. Vi driver aktiv lobbyisme inn mot politiske partiene og organisasjoner. Vi driver også med synliggjøring og åpenhet i sosiale media for å skape normalisering og ufarliggjøring rundt sykdom og funksjonshemming. Vi mener dette kan virke forbyggende mot mobbing og stigmatisering, samt bidra til økt kunnskap og forståelse blant helsepersonell, barnehage- og skoleansatte som jobber med syke/funksjonshemmede barn, ansatte i instanser som behandler saker ang. disse barna, og folk generelt. Løvemammaene kommer også til å delta på og arrangere relevante paneldebatter, kurs og lignende.»

De første månedene lar de være å promotere foreningen. Fortsatt trenger de alt fokus på pleiepenge-saken, og de vil dele sine erfaringer om at det å brenne for en sak kan være nok til å få i gang sterke politiske debatter. For det innser de at de for lengst har gjort. Veien dit har vært en kronglete vei med mye prøving og feiling som både de selv og SV tror

-->

Foto: Privat

←

Bare ham: Da Alexander var liten var det kun teddybjørnen Nosse som fikk vite hva han opplevde. I dag forteller Alexander om en barndom full av traumer til tusenvis av følgere.

Alt dokumenters: Å dele på sosiale medier har gitt Alexander mulighet til å holde foredrag og monolog. Dette passer han på å vise følgerne.

↓

←

Alltid «på»: Alexander føler han alltid må være på for følgerne. enhver pause brukes til å sjekke og oppdatere sosiale medier.

→ **Startet forening:** Bettina Lindgren (tv) og Elin Gunnarsson er glade for at pleiepengeordningen ble slik de ønsket. Nå har de startet forening slik at de kan fortsette rettighetsarbeidet.

mange kan lære noe av.

4. april 2019 åpner Audun Lysbakken SVs årlige lobbykurs med å gi all mulig honnør til Elin, Bettina og de andre mødrene bak snapchat-kontoen.

— PR-rådgivere koster penger og vi i SV vil sørge for at alle kan påvirke makta. Vi vil gi sivilsamfunnet mulighet til å påvirke. Jeg er bekymret for at kun de som har penger får kortere vei til makta og at det blir lengre vei for de på grasrota, men det finnes noen som får det til helt av seg. «Løvemammaene» er noe av det mest inspirerende vi kan se til når det gjelder hvordan grasrota i samfunnet kan påvirke et helt Storting og vi har alle mye å lære av dem.

Elin og Bettina deler gjerne av sine erfaringer.

— For oss har det vært viktig å gi alt fra start sier de. Du må tørre å gi av deg selv. Det personlig berører folk og får du med deg folket vil regjeringa til slutt måtte høre på deg.

— Vi lærte fort at vi hadde makt gjennom sosiale medier fordi det vi fortalte delte seg, forteller de.

Lite visste de denne dagen om hvor mye makt og innflytelse de faktisk hadde. 26. april 2019 kunne de slippe jubelen løs og la gledestårene renne. På samtlige sosiale medie-

plattformer skriver de:

«Etter mer enn halvannet år med kamp om en rettferdig pleiepengeordning, har vi endelig fått rettet opp de urettferdige innstrammningene regjeringen innførte! Det kommer sent, men godt.

I dag klapper vi hverandre på skuldra, gir hverandre en high five - og griner en liten skvett. For vi hadde ikke greid dette uten hverandre - og uten dere ♥ Og politikerne hadde ikke gjort noe hvis vi ikke hadde vært så mange som ropte så høyt om hvordan innstrammningene rammet. All jobbingen, med kronikkskriving på intensivavdelingen, med utlevering av oss selv i media, med intense arbeidsøkter i forkant av politiske møter og høringer - den har tatt på. Og det har vært verdt det.»

Mens mødrene jubler har starten på det nye året vært tøft for Aleksander. Søknaden til kulturelle skolesekken gikk ikke igjennom. Han deler sin fortvilelse med følgerne:

«Vet ikke hva jeg har gjort feil, men etter mange timer med søknadsskriving, prisreduksjoner og endringer av søknad osv., Samt 2 år med innsending. Så får jeg nok en gang avslag 😞«Dessverre får vi ikke plass til deres produksjon for skoleåret 2019/20»Selv føler jeg at Mannen i Speilet fortjener en plass i DKS- den

«De er så ekte. Det gir så mye mer enn alskens psykologtimer fordi de alltid er der og heier»

Alexander Skadberg, om følgerne sine.

kulturelle skolesekken, da forestillingen tar opp samtlige tema som også skolevesenet og elever har nytte av å høre om utifra tilbakemeldinger fra rektorer, lærere, assistenter forøvrig virker det som at dette er en forestilling som trengs og som er dypt savnet/ ettertraktet. Men DKS mener ikke det Er dette tiden for å gi opp søknadsprosessen? 😞😞 Har snakket med Teddybjørnen - Nosse, han er litt lei seg 😞 #frustrert»

Det tar ikke lang tid før følgerne kommer med trøstende ord:

«Du gir deg vell aldri?? Den som gir seg har tapt!! Stå på Alexander, jeg har så mye å takke deg for ♥!!»

Foto: Privat

«Nesten så du sku fyra i gang en underskriftskampanje, eg mein absolutt at forestillinga di og ikke minst alt som omhandel ADHD og ulike diagnosa bør meir frem i lyset når det kommer til skole. Ikke gi deg, stå på å kjemp som den helten du e. Eg signer lett på ett opprop 🙌🙌»

«Du vet alt om å ikke gi opp!!! Den som gir seg har tapt!! Du må bare fokusere på hvor viktig dette er, GØNN på videre Alexander. Aksepter at det er sånn, men ikke på noen som helst måte godta det 🙌🙌»
«Lykke til videre 🙌. Håper det ordner seg tilslutt. Denne forestillingen burde vært obligatorisk for alle som jobber med barn 🙌Gi Nosse en trøsteklem, stå på ⭐»

Dette er kun noen få av kommentarene som hagler inn, men samtlige er positive. Og Alexander vet jo innerst inne at følgerne hans har rett. Det er jo også det han forteller dem – at de aldri må miste troa på seg selv.

Han kan ikke svikte dem nå. Til høsten skal han jo til Boston å holde foredragene han lovet Uber-sjåføren å holde. Manus er klart på engelsk. Selv om han strøk i språkfaget på videregående er det annerledes nå. Det han pigger til er viktig.

— Det at jeg har fått pratet ut om ting og fått feedback fra helt vanlige folk har hjulpet meg enormt mye.

De er så ekte, det gir så mye mer enn alskens psykologtimer fordi de alltid er der og heier. Samtidig som jeg får gi noe til dem, sier Aleksander.

Også «Løvemammaene» lover å fortsette, selv om kampen som fikk de til å starte å dele livene i sosiale medier er vunnet.

Audun Lysbakken mener de kan flytte fjell.

— Gjennomslaget til «Løvemammaene» på pleiepenge viser at det nytter for enkeltmennesker å stå sammen, og å samarbeide med partiene som støtter dem. Da kan vi flytte fjell, selv om høyresiden stritter mot. Vi er fulle av beundring for Løvemammaene sin innsats.

Han er ikke den eneste som beundrer dem. Det gjør også de mange tusen følgerne.

— Vi vet at det fortsatt er mange kamper å ta for funksjonshemmedes rettigheter. Vi står sterkere som forening og det skal vi utnytte. Samtidig trengs fortsatt funksjonshemmede og løftes frem, slik at de ikke blir glemte.

—Følgerne våre har blitt glad i oss, og vi i dem. Vi kan ikke slutte nå, sier Elin og Bettina.

De har bevist at du ikke koder med en løvemamma – som tar i bruk sosiale medier ♦

←

Dypt imponert: Audun Lysbakken (SV) sier han er imponert over måten de «Løvemammaene», som enkeltmennesker har klart å påvirke Regjeringen. Her er han sammen med Bettina Lindgren på et av deres mange møter.

Løvemammaenes tips til deg som vil bruke sosiale medier til å påvirke:

- ♦ Planlegg godt før du starter slik at det du deler kommer strukturert og til faste tider.
- ♦ Lag grenser for hva du vil dele og ikke, og hold deg til dem.
- ♦ Før du deler ting om andre: spør de hva de synes det er grei at du legger ut om dem. Respekter om de ikke vil at noe skal deles.
- ♦ Gå «all inn» når du starter, slik at folk ser at du prioriterer dette.
- ♦ Innlegg med bilder slår bedre an enn de uten, illustrer derfor postene dine.
- ♦ Kommuniser med følgerne dine når de tar kontakt, slik at de føler de blir kjent med deg utover det du deler med alle.

Refleksjonsnotat

Problemstilling, spørsmål og hypoteser

Bacheloroppgaven min tar utgangspunkt i det voksende markedet for sosiale medier. For 10-12 år siden var dette et nokså ukjent fenomen, men nå er det noe «alle» har. Statistikk fra Ipsos viser at så mange som 81% av Norges befolkning over 18 år hadde profil på Facebook, den mest populære plattformen, i fjor. Mens vi stadig leser om de som har blitt kjendiser gjennom såkalte rosablogger og humoristiske Youtube-videoer skrives det lite om metoden til de som har tatt i bruk sosiale medier som verktøy for å endre politiske beslutninger eller institusjoner i det norske velferdssystemet.

Jeg intervjuet «Løvemammaene» som frilanser sommeren 2018. Etter dette intervjuet startet jeg å tenke på hvordan de *egentlig* jobbet. Derfor ønsket jeg å undersøke denne prosessen nærmere og kom frem til følgende problemstilling for denne reportasjen: Hvordan går vanlige mennesker frem for å forandre samfunnet gjennom sosiale medier?

Helt i starten vurderte jeg å følge mange aktører, men fant fort ut at det kunne bli svært overfladisk. Målet har helt fra første tanke vært å forklare, ikke bare forstå (Thurén 2015, 113). Skulle jeg klare dette måtte jeg gå i dybden på prosessen. Dette forsto jeg at ville bli en tidkrevende jobb tatt i betraktning den enorme mengden kildemateriell. Også på grunn av dette var jeg nødt til å begrense hvor mange aktører jeg tok med. Samtidig ønsket jeg å få med en aktør i tillegg til «Løvemammaene» for å vise at det finnes ulike måter å bruke sosiale medier på, også innen påvirkningsarbeid.

Thurén (2015, 66) forklarer at det som i utgangspunktet oppleves som rene sanseintrykk, i virkeligheten inneholder en stor grad av menneskers egne tolkninger. Jeg vil påstå at jeg hadde en del forforståelse av hva det vil si å bruke sosiale medier som verktøy for å kommunisere med andre, på grunn av min utdannelse og mine jobber med dette under studietiden. Jeg hadde blant annet flere hypoteser om hvordan kildene mine jobbet for å nå ut, som at de for eksempel var personlige, eksponerte seg selv og andre i stor grad, samt kommuniserte på en direkte måte som følgerne kunne appellere til. Thurén (2015, 68) påpeker videre at forforståelse kan villedde oss, men samtidig er han tydelig på at det er umulig for mennesker å forstå noe som helst hvis vi ikke har en forforståelse. Jeg tenker at min

forforståelse både på sosiale medier, kontakt med politikere og etiske vurderinger som journalist har satt meg bedre i stand til å forstå hva kildene mine står i av utfordringer. Samt stille de kritiske spørsmål rundt disse arbeidsmetodene og vurderingene.

Kildeutvalg, intervjuetknikk og observasjoner

Jeg valgte tidlig i prosessen å ta utgangspunkt i kun to aktører. Siden Bettina Lindgren og Elin Gunnarsson driver «Løvemammaene» sammen kommer jeg til å omtale de som én aktør videre i dette dokumentet. Grunnen til at jeg valgte å snevre hovedkildene såpass inn er rett og slett at jeg ønsket å bruke tid med de til å kunne skildre hele deres prosess, fra starten til i dag. Det er også slik at dette har vært en veldig tidkrevende jobb, da jeg har gått igjennom alle deres innlegg fra Alexander startet sin Facebookside i 2012 og «Løvemammaene» startet sin ferd i 2017. Jeg vil anslå at det tilsammen her er snakk om flere tusen innlegg og et 50-talls dager hvor de har hatt ansvaret for «Løvemammaenes» kontoer. Både Bettina og Elin har tatt vare på de fleste innleggene og videoene de har lagt ut de dagene de har administrert Snapchatkontoen, siden innlegg på denne plattformen blir slettet etter et døgn. Fossum og Meyer skriver at kildene bevisst eller ubevisst vil styre hva de gir oss journalister av informasjon:

Et sentralt kildekritisk problem er påliteligheten til kilders – til vitners – observasjoner. Etersom vi er helt avhengige av hva de forteller at de har sett eller hørt, må vi gjøre det klart for oss selv, så langt som mulig, hva disse kildene egentlig kan vite. Vi står dessuten ovenfor et sammensatt problem som også inkluderer hva kilden kan eller vil si til oss. (2008, 103).

Jeg innså raskt at jeg derfor burde ha sett alt de hadde lagt ut, filmopptak av spørretimer på Stortinget og monologen til Alexander. Dette for å få en forståelse av forløpet, for deretter å ta et journalistisk utvalg av hva som skulle med i reportasjen. Dette har vært et svært tidkrevende arbeid, så jeg hadde rett og slett ikke rukket å ta med flere aktører. Samtidig er det slik at de jobber på ulike vis og sammen gir et bredt innblikk i hvordan slike aktører kan jobbe. Derfor så jeg heller ingen direkte reportasjeverdi av å inkludere flere aktører. Derimot tror jeg heller at det kunne slått uheldig ut, da jeg ikke hadde hatt anledning til å følge alle like tett eller flette historiene sammen på den måten jeg har gjort nå.

For å få gitt reportasjen flere sider har jeg også sitert tilbakemeldinger fra følgerne deres. Slik at jeg kunne tegne et bilde av deres prosess også fra andre innfallsvinkler enn påvirkerne selv.

I tillegg har jeg snakket med noen andre kilder. Her møtte jeg tidlig på behovet for å ta et veivalg i forhold til vinkling: Skulle jeg ta inn fagkilder som kunne si noe om hva en slik eksponering gjør med mennesker? Eller skulle jeg fokusere på prosessen de selv har hatt og la fokuset hvile på hvordan sosiale medier gir disse aktørene makt? Noen vil kanskje si at jeg kunne gjort begge deler. Sannheten er at jeg forsøkte å ta kontakt med psykologer, men fant fort ut at det de kunne si var på generelt grunnlag og ofte knyttet til den andre gruppen av sosiale medieaktører som primært deler for å bli en del av kjendiseliten. Et annet moment er også at det ikke bidro til å besvare problemstillingen min eller vinklingen på reportasjen om hvordan disse aktørene jobber for å fremme sin sak. Flere var også negative til å uttale seg om saken da de syntes det ble for generaliserende og dermed vanskelig å uttale seg om, i forhold til mine hovedkilder.

På bakgrunn av dette tok jeg derfor et valg om å heller prate med en medieaktør om hvorfor mødrene først nådde igjennom hos de tradisjonelle mediene etter å ha tatt i bruk sosiale media. Her kunne jeg sikkert snakket med flere, men jeg valgte å ta tak i det mediet man kanskje skulle forvente at hadde tatt tak i saken mye før, nemlig fagpressen. Jeg valgte også å kun ta med et medium, da jeg ikke ville at dette skulle bli en for stor del av reportasjen og på den måten ødelegge den fortellende historien.

I tillegg snakket jeg med politikere for å finne ut hvordan mødrene har påvirket politikken. Det er SV som fra start av har engasjert seg mest i mødrenes sak og som de har hatt flest møter med. Det er også det partiet de har hatt mest kontakt med i tiden jeg har fulgt dem, så en kommentar fra partileder Audun Lysbakken falt seg helt naturlig. Jeg forsøkte også å kontakte KRF for en kommentar, da de på mange måter er det partiet som er blitt påvirket mest med tanke på endring av egen politikk. Dessverre har ikke partiet besvart mine gjentatte forsøk på en kommentar.

Store deler av min reportasje baserer seg på kvalitativ observasjon som metode. Både av møter og foredrag, men også av postene hovedkildene mine har lagt ut på sosiale medier. Ifølge Larsen (2007, 24) baserer den kvalitative metoden seg på temabeskrivelser og ustrukturerte intervjuer, med mål om å se helheten i stedet for å sammenligne, og på den

måten oppnå forståelse. På denne måten kunne jeg få en forståelse av måten de ulike aktørene jobbet på, og også skille de fra hverandre.

Intervjuformen jeg benyttet meg av er det Larsen (2007, 83) beskriver som ustrukturerte intervjuer. Dette ble også naturlig da mange spørsmål ble stilt i situasjoner der jeg observerte eller var med kildene over lang tid, som SV sitt lobbykurs med «Løvemammaene» og Alexanders foredrag i Bergen.

Videre skriver Larsen (2007, 24) at den kvalitative metoden brukes for å gjennomføre intervjuer der målet er å bruke relativt få kilder for å få svar på mange spørsmål. I tillegg til dette kjennetegnes den kvalitative metoden ved at man samler inn data som gjør det mulig å snakke om overførbarhet. Det betyr at man ikke er i stand til å trekke en konklusjon som sier at resultatet er gjeldende for alt og alle, men i mitt tilfelle kan man si at situasjonene kildene beskriver kan være gjeldende for flere aktører som bruker sosiale medier, slik mine kilder gjør.

Jeg har også i begrenset grad benyttet meg kvantitative metoder. Ifølge Larsen (2007, 24) bygger den kvantitative metoden blant annet på systematiske og strukturerte spørsmål der informasjonen som blir gitt fremstilles i form av tabeller og figurer. Denne metoden generaliserer ofte stoffet, har klare skillelinjer mellom arbeidsfasene og sammenligner enkelte deler. Målet med den kvantitative metoden er å forklare. Dette ble en hensiktsmessig metode å bruke for å innhente systematisk informasjon fra mine kilder om hvordan de delte og tanker rundt eksponering. Det var også en hensiktsmessig metode å benytte for innhenting av informasjon til tilleggsboksene i reportasjen.

Fortolkning av innsamlet materiale, troverdighet og dokumenterbarhet

Jeg har tidligere nevnt at researchfasen til reportasjedelen av denne oppgaven var svært tidkrevende. Grunnen til det er mengden av materiale. Siden jeg har gått igjennom samtlige poster på sosiale medier, lest andre avisreportasjer og sett opptak av politiske møter har jeg hatt et stort kildetilfang å fortolke. Som jeg har skrevet tidligere ønsket jeg å fortelle prosessen til casene mine i en slags tidslinje, slik at leseren fikk følge historien. Derfor gikk jeg etter innlegg som var viktige knagger i deres prosess både tidsmessig og i historiesammenheng. Man kan gjerne si at jeg i denne fasen av arbeidet forsket på sammenhengen mellom kildens bruk av sosiale medier og påvirkningskraften de fikk.

Det finnes i hovedtrekk to måter å tilnærme seg forskningen på, forklarende og fortolkende. Der førstnevnte ofte blir kalt for positivisme, mens sistnevnte kalles hermeneutikk. Thurén (2015, 26) forklarer at positivismen går ut på å skape så sikker kunnskap som mulig. Thurén (2015, 113) skriver også at hermeneutikken på sin side vil forstå og ikke bare forklare. Jeg har derfor brukt begge disse metodene til å fortolke den store mengden materiale. Det har også vært slik at troverdigheten på det jeg har blitt fortalt har vært stor, da jeg har kunnet undersøke alt siden det er dokumentert, selv langt tilbake i tid. Jeg har likevel måttet passe på at troverdigheten til meg som journalist har blitt ivaretatt.

Mye av det kildene har fortalt meg har ikke kommet som rene sitater, slik som ved ordinære intervju der intervjusituasjonen alltid er tydelig avklart. Jeg har fått informasjon litt her og litt der, mellom møter og tilsendt på meldinger til alle døgnets tider. Ifølge Larsen (2007, 80) handler validitet om at man skal samle inn materiale som er relevant for problemstillingen. I og med at jeg ofte har fulgt kildene der de har drevet med samfunnspåvirkningen, som de har fått makt til å utføre på grunn av deres sosiale medier bruk, har jeg ofte måttet samle informasjon om bruken av sosiale medier ved observasjon og spørsmål underveis. Helle skriver følgende om sitering:

Den adgangen man har til å gjengi sammenfatninger bak en sitatstrek, gjør bruk av sitatsjekk enda viktigere. Det vil da dreie seg om tolkning fra journalistens side, og svært ofte et forsøk på kortfattet oppsummering. Det er lett å tenke seg at den som er gjengitt slik, ikke selv ville ha ordlagt seg på samme måte. (2016, 85).

For å forsikre meg om at sitatene jeg bruker er det kildene mente å få frem, og at det jeg forteller er troverdig, har jeg derfor vært nøye på å la kildene utføre sitatsjekk.

Etiske utfordringer

Eksponering av kildene

Som journalist står jeg alltid ovenfor etiske utfordringer knyttet til eksponering av kildene. Denne saken har dog bydd på noen særlige utfordringer rundt dette, da kildene mine fra før er eksponerte i stor grad gjennom sine sosiale medieplattformer.

Elin og Bettina deler sin hverdag med alvorlig syke barn. Selv om det de startet med å dele var å vise folk hvilke utfordringer de som foreldre sto i om de ikke fikk penger til å være med barna i sykdomsperioder, har det for dem også blitt et naturlig virkemiddel å dele barna i syke perioder og sårbare situasjoner. Som de selv sa til meg: «Det er stygt å si det, men bilder av syke barn engasjerer» og «Det er bedre for barna at vi deler så vi får endra lovverket enn at vi ikke får vært der for dem».

Dette er tanker de som foreldre kan ha for sine barn, men som jeg som journalist ikke kan tenke. Vær varsom-plakatens punkt 4.8 sier at journalister alltid skal ta hensyn til hvilke konsekvenser medieomtalen kan få for barnet, også når foresatte har gitt sitt samtykke til eksponering (Vær varsom-plakaten, 2015). Disse barna er alvorlig syke og i sen barnehage/tidlig skolealder. William har heller ikke noe verbalt språk, så det hadde vært vanskelig for meg å prate med han fritt nok til å forstå hva han forstår av alvorligheten i egen situasjon. Jeg tenker også at en mor er tettere på sitt barn og kan ta samtaler med det i hverdagen rundt eksponering på en helt annen måte enn det en journalist kan.

Vær varsom-plakatens punkt 4.3 sier «Vis respekt for menneskers egenart og identitet, privatliv, etnisitet, nasjonalitet og livssyn. Vær varsom ved bruk av begreper som kan virke stigmatiserende. Fremhev ikke personlige og private forhold når dette er saken uvedkommende.» Helle forklarer hvordan dette skal tolkes «VVP punkt 4.3 inneholder en liste over hensyn som må tas ved omtale av mennesker. Et hovedpoeng er at det stilles krav til saklighet; man bør omtale det som saken gjelder og ikke irrelevante trekk ved involverte personer.» (2016, 115)

Jeg vurderer på bakgrunn av dette at en vid eksponering av barnas sykdomsliv ikke er nødvendig for min reportasje, fordi mitt fokus er mødres deling i sosiale medier. For å holde reportasjens fokus og for å skjerme barna for en eksponering senere har jeg forsøkt å vende fokuset bort fra de intime, nære, såre og beskrivende scenene av barnas sykdomsliv som foreldrene selv bruker, men i stedet beskrive foreldrene og det de gjør og opplever uten å gå i detaljer om barnas intimsfære.

Av samme grunn har jeg også valgt å ikke delta på sykehusbesøk og ambulanseturer, fordi barna og foreldrene da er i sårbare situasjoner og da det i bunn og grunn ikke er dem min reportasje handler om har jeg valgt å ikke følge barna for tett. I tillegg skriver Fossum og

Meyer at «Det er lett å undervurdere vanskene med observasjon under uvante, farlige forhold, som kriger og katastrofer. Det gjelder både overlevende, hjelpemannskaper – og journalister» (2008, 109). Barna til Elin og Bettina er alvorlig syke og når de havner på sykehus kan de i verste fall dø. Jeg har derfor unngått disse situasjonene både fordi jeg ikke aner hvordan jeg ville reagert i en slik situasjon og fordi jeg som journalist i noen av disse tilfellene trolig ville hatt problem med å skjønne hva som skjedde før etterpå og på grunn av dette ha vanskeligheter med å vurdere hvor sårbare barna er i enhver situasjon. Jeg tenker også at dette ikke er situasjoner som er nødvendig å beskrive i detalj for å kunne beskrive mødrenes bruk av sosiale medier. Derimot tror jeg disse situasjonene kunne slått uheldig ut, da det fort kunne tatt fokuset bort fra reportasjenes vinkling og heller blitt enda en sak om mødrenes kamp for å endre politikken i stedet for å beskrive hvordan de påvirker via sosiale medier. Brurås skriver:

Pressens troverdighet er nært knyttet til journalisters og redaktørers integritet. Skal publikum ha tillit til en journalist, må de være trygge på at journalistens er uavhengig og fri i sin journalistiske virksomhet, uten bindinger til kilder eller maktsentra utenfor redaksjonen, og at journalisten ikke har personlige interesser å ivareta gjennom sin virksomhet. (Brurås 2000, 54).

Videre skriver han:

Det er mange som nettopp ønsker å hindre fri informasjonsformidling og fri adgang til kildene. Det er mange som ønsker å styre både pressens oppmerksomhet, nyhetsprioritering og presentasjon. Det er mange som har sterk interesse av å påvirke journalisten – til å publisere det de er tjent med, eller til *ikke* å publisere. (Brurås 2000, 54).

Skulle jeg klare å ta tilstrekkelig avstand fra deres kamp for å sikre min egen troverdighet, fant jeg det sammen med de grunnene jeg tidligere har beskrevet, best å ikke komme for nær i slike situasjoner. Dette også med bakgrunn i at mødrene sto midt i den politiske kampen da jeg startet å følge dem. Det er derfor ingen tvil om at de, hvis saken ikke hadde gått igjennom, hadde vært mer tjent med at jeg hadde skrevet en politisk sak enn en sak om deres bruk av sosiale medier.

I disse situasjonene har jeg derfor valgt å heller fokusere på hvordan foreldrene bruker sosiale medier for å nå ut med sin kamp og på den måten holde reportasjens hovedfokus på sosiale medier. Her beskriver jeg da heller det foreldrene velger å vise enn å gå dypere inn i situasjonen. Noen poster velger jeg også bort for å begrense eksponeringen og for å beskytte privatlivet fremfor ytringsfriheten,

Når det gjelder Alexander er situasjonen en annen. Han er i dag voksen og var også det da han startet å dele sitt liv. Han tok tidlig selv noen vurderinger om at han ville utlevere seg selv, men begrense informasjonen om øvrig familie i sosiale medier, selv om han forteller mer i foredragene og monologen sin. For som han sier: «Jeg eier min historie. Den må jeg få gjøre som jeg vil med, men historien til andre rundt meg er deres eiendom og den må de få forvalte slik de ønsker». Som journalist opplever jeg også Alexander bevisst på hva eksponeringen har å si for ham og hans liv og jeg har derfor følt meg trygg på at det han deler med meg kan publiseres uten at det vil skade ham. Mye av grunnen til dette er også at de såre tingene han snakker om til meg og deler med sine følgere hører fortiden til – som det virker at han har fått et distansert og reflektert forhold til. Men også med han er det viktig at jeg ikke blir gjenstand for hans fortjeneste i en eventuell promotering av hans foredragsvirksomhet. Dette både av etiske hensyn og av avgrensningshensyn, da jeg som tidligere nevnt ønsker å holde hovedfokus på deres vei som påvirker med sosiale medier og ikke et rent portrett av han eller mødre eller sakene de kjemper for.

Selv om jeg hos alle hovedkildene har valgt å begrense eksponeringen mer enn de selv gjør velger jeg altså å bruke noen av innleggene de selv har skrevet, samt gjenfortelle snapper. Der det originale innholdet forsvinner fra plattformen etter et døgn. Dette har jeg ansett som helt nødvendig for å kunne gi leserne innblikk i hvordan kildene mine bruker sine sosiale medier og på slikt sett besvare oppgavens problemstilling. Vel så viktig har dette også vært for å gi leserne mine et innblikk i hvordan kildene mine bruker sosiale medier, uavhengig om leseren kjenner til kildene mine fra før eller ei. Altså er dette et grep for å gjøre reportasjen både fortellende og frittstående fra kildenes egne historier på sosiale medier. På grunn av at kildene mine utleverer seg mer enn jeg har valgt å utlevere dem har jeg tatt en nøye vurdering av hvilke innlegg jeg har valgt å gjengi. Slik at de innleggene jeg gjengir er innenfor den samme etiske standard som jeg har grunnlagt for de andre delene av reportasjen.

Nærhet til kildene

Når du jobber med en sak som denne over lang tid er det en naturlig og nødvendig del av arbeidsprosessen å komme tett på kildene. Jeg gikk tidlig tett inn i deres liv og kampsaker og for meg ble det viktig å ikke bli et talerør for det de ønsket å oppnå, men å få mulighet til å beskrive deres fremgangsmåte på ulike arenaer som politiske møter, foredragsvirksomhet og deling i sosiale medier. Jeg har derfor tilnærmet meg samtlige hovedkilder på tre ulike måter: Ved å følge de i sosiale medier, ved å observere de på ulike arenaer de har oppsøkt. Her har de for eksempel invitert meg med på møter, men under selve møtet har jeg tatt rollen som «flue på veggen» og ikke deltatt i diskusjoner eller stilt spørsmål. Dette for å gjøre observasjonene så autentiske som overhodet mulig. Så har jeg hatt intervjuer med de der jeg har stilt mer direkte spørsmål for å få den helhetlige historien, deres refleksjoner og stille de kritiske spørsmål om valg av eksponering og metode i ettertid av observasjonene.

Selv om jeg har forsøkt å skille på min rolle i ulike settinger er det likevel klart at jeg kommer tett på deres kampsaker. For alle tre kildene har det blitt naturlig å sende meg informasjon når noe har endret seg som en ambulansetur til sykehus, et nytt møte eller tilbakemeldinger de fortløpende får fra sine følgere. Jeg har da valgt å svare de som et medmenneske, men ofte valgt å ikke bruke informasjonen direkte i saken. Har jeg gjort det har kildene blitt gjort oppmerksom på dette. I og for seg har jeg følt at denne informasjonen har styrket både min relasjon og evne til å stille mer kritiske spørsmål i ettertid fordi jeg med den har fått et innblikk i hvordan de kommuniserer med sine følgere. Det har også vært slik at siden kildene mine er vant til å dele informasjon med flere tusen følgere har de ikke nødvendigvis forventet at jeg skal bli påvirket av deres sak eller gjøre noe videre med den. Hele veien har jeg også vært tydelig ovenfor dem på at reportasjen jeg skriver handler om deres påvirkningskraft i sosiale medier og ikke deres kampsaker i seg selv. Det at jeg har gjort selve intervjuene med inngående spørsmål i egne møter eller telefonsamtaler mener jeg også at har bidratt til å både gjøre det lettere for meg å tørre å konfrontere de med spørsmål som er kritiske, så vel som det har gjort intervjufasen og med den siteringsfasen tydelig for kildene mine – slik en journalist etter pressens etiske regelverk skal gjøre.

Det andre som har vært utfordrende i jobben med denne reportasjen er at det på mange måter kun har vært meg og kildene. Da mener jeg i den forstand at det ikke er mange andre kilder som kan validere deres historie. For å få gitt reportasjen flere sider har jeg derfor valgt å kontakte mennesker de har vært i kontakt med på sin vei som andre journalister, politikere,

samt å sitere tilbakemeldinger fra følgerne deres i anonym form. Slik at jeg kunne tegne et bilde av deres prosess også fra andre innfallsvinkler enn påvirkerne selv. Både «Løvemammaene» og Alexander har en del følgere som følger dem nettopp fordi de selv har syke barn, en barnevernshistorie eller en historikk i psykiatrien. Så for å unngå en unødvendig eksponering av følgerne har jeg valgt å anonymisere disse. Et annet viktig moment er at mange av de skriver direkte til aktørene via brukernavn, så hverken jeg eller kildene mine helt kan vite hvilke personer som står bak meldingene. Det ville derfor gjort det svært vanskelig for meg å kontakte de for en uttalelse eller spørre om lov til å gjengi med navn. Det er etter min mening heller ikke nødvendig for reportasjens del at disse nevnes ved navn, da deres tilbakemelding uansett er basert på deres mening og ikke trengs å ettergås.

Valg av vinkling

Jeg har valgt å vinkle artikkelen på mine kilders bruk av sosiale medier til å påvirke samfunnet. Østlyngen og Øvrebø skriver at «journalistens tolkning vinkler informasjonen. Den friheten journalistene har til å prege en sak, er ikke liten. Innenfor rammen av en gyldig og dekkende virkelighetsbeskrivelse kan ulike budskap sendes til leserne» (2010, 94). Dette ble spesielt viktig å tenke over i denne saken siden kildene mine er vant til å fremme sine politiske budskap, og jeg ikke ønsket å ha fokus på dette i saken. Jeg ønsket at deres arbeidsmetode skulle være det bærende i historien. Fossum og Meyer skriver dette:

Mellom journalisten og kildene vil det lett kunne bli en dragkamp om hvordan saksforholdet skal beskrives og fortolkes. Etter vårt syn må journalisten ha initiativet. Kildene har ikke noe ansvar overfor leserne, lytterne eller seerne. Det har bare journalisten selv og mediet. (2008, 51)

Jeg informerte kildene mine hele veien om hva min vinkling på saken var og opplevde at de respekterte dette. Samtidig var det viktig for meg å forstå hva de jobbet for, slik at jeg kunne gi leseren nok bakgrunnsinformasjon til å forstå hvor stor makt og innflytelse kildene mine har fått ved bruk av sosiale medier. Noe som førte til at jeg i intervjusituasjon og innhenting av materiale både forholdt meg til deres kampsaker og bruk av sosiale media som verktøy, men i utskrivning av saken vinklet innhentet materiale til å omhandle deres påvirkningskraft på mer generelt nivå enn deres kampsaker i særdeleshett.

Fortellerteknikk/dramaturgi og språk

Jeg har valgt feature som sjanger for min reportasje. Steensen beskriver sjangeren på følgende måte:

Når vi ber studentene skrive en featurereportasje, ønsker vi at de primært skal leve seg inn i stedet og skildre det med en personlig stemme. Hva betyr det for hvordan journalisten opptrer? Jo, det betyr at det er et sansende og følende subjekt i teksten (hva enten dette framstilles i første person eller ikke), og at kilder trer fram som mennesker med følelser og personlige erfaringer. (2009, 55)

Dette grepet med innlevelse har jeg også prøvd å benytte for å få med leseren på kildenes reiser. Måten jeg har valgt å gjøre det på er primært todelt. Jeg har vekslet mellom de to aktørens historier, men likevel fulgt en tidslinje slik at det skal bli enkelt å følge hvem det nå er snakk om. Dette gir leseren et muligheten til å følge begge kildenes vei, samtidig som det er med på å beholde spenningen i begges historie. Det andre grepet jeg har gjort er at jeg ofte skildrer scener for å fange lesernes oppmerksomhet i det jeg bytter aktør.

Sosiale medier er jo veldig billedlige og jeg har derfor forsøkt å gjenskape noe av den følelsen og dramaturgien i min tekst. Dette har jeg gjort ved å benytte kildenes egne tekster i sin helhet i reportasjen. Vær Varsom-plakatens punkt 3.7 sier følgende: «Pressen har plikt til å gjengi meningsinnholdet i det som brukes av intervjuobjektets uttalelser. Direkte sitater skal gjengis presist.» (Vær Varsom-plakaten, 2015). Helle forklarer hvordan dette skal tolkes: «Etter 3.7 trer kravet om helt nøyaktig gjengivelse inn hvis det fremgår at det dreier seg om et direkte sitat. At det er tale om et direkte sitat kan fremgå av sammenhengen eller gjennom bruk av *anførselstegn* hvor det ellers er brukt sitatstrek.» (2016, 85).

Jeg har brukt anførselstegn ved gjengivelse av poster som kildene mine har skrevet. Dette fordi jeg gjengir de presist, også når det gjelder posterens bruk av dialekt, emojis og andre spesialtegn. Dette gjør at teksten får personlig særpreg, som også gjenspeiler hvordan kommunikasjonsformen i sosiale medier er mellom kildene mine og følgerne deres. Dette mener jeg at er viktig av to grunner: Både for å bryte opp teksten og på den måten gjøre den lettere å leve seg inn i. Men vel så viktig er nok dette grepet for å helhetlig gi en forståelse av hvordan sosiale medier fungerer. Dette bidrar på så måte å besvare problemstillingen da det er et grep som gir en unik innlevelse en forklaring eller et bilde ikke kan gi.

Design og illustrasjoner

Billedlig har jeg valgt et stilrent, ordinært magasindesign som legger vekt på ryddighet. Slik at det skal være enkelt for leseren å fokusere på teksten, som helt klart er reportasjens styrke. Som jeg var inne på under forrige punkt har jeg valgt å gjengi mange poster fra sosiale medier. Disse er alltid gjengitt i anførselstegn og i kursiv for å lettere skille seg ut fra de journalistiske betraktningene og sitatene gitt til journalisten, slik at ingen skal tvile på hva som er hva. Det at jeg også gjengir emojis i disse sitatene er med på å gi en estetisk følelse av at du leser på sosiale medier, selv om det er i et magasin.

Siden dette grepet gjør så mye også estetisk blir det nesten dekorativt i seg selv. Bildene jeg har valgt å benytte er derfor av hendelser jeg har vært med på som kan tilføre leseren noe mer enn teksten allerede gjør. Min vurdering er at fortellermetoden rundt innlegg de har postet i seg selv er såpass sterk og billedlig at et bilde av innleggene ikke ville tilført noe ekstra.

I tillegg har jeg omringet reportasjen med fire tekstbokser. Tanken med disse er at de samlet skal gi leseren et helhetlig inntrykk og raskt overblikk over saken samtidig som de utdyper informasjon og begrepsavklarer. Med å trekke ut disse har jeg gitt saken faktabaserte illustrasjoner som med det også er givende i seg selv. Det viktigste er kanskje at uttrekningen av disse punktene gjør det mulig å gi leseren vesentlig informasjon uten å ødelegge den fortellende flyten som er det viktige i en featurereportasje.

Referanseliste

Brurås, Svein. 2000. *Etikk for journalister*. 4. utg. Bergen: Fagbokforlaget

Fossum, Egil og Sidsel Meyer. 2008. *Er nå det så sikkert?* 3. utg. Oslo: Cappelen Akademisk Forlag.

Helle, Halvard. 2016. *Kommentarutgave til Vær Varsom-plakaten*. Red. Vidar Strømme. Oslo: Cappelen Damm Akademisk.

Ipsos. Ipsos SoMe-tracker Q4'18. Lesedato 25. Mai 2019: <https://www.ipsos.com/nb-no/ipsos-some-tracker-q418>.

Larsen, Ann Kristin. 2007. *En enklere metode*. Bergen: Fagbokforlaget.

Pressens faglige utvalg. Vær varsom plakaten. Lesedato 25. mai 2019: <https://presse.no/pfu/etiske-regler/vaer-varsom-plakaten/>.

Steensen, Steen. 2009. *Stedets sjanger – om moderne reportasjejournalistikk*. Kristiansand: IJ-forlaget.

Thurén, Torsten. 2009. *Vitenskapsteori for nybegynnere*. 2. utg. Oslo: Gyldendal Akademisk.

Østlyngen, Trine og Turid Øvrebø. 2000. *Journalistikk – metode og fag*. 2. utg. Oslo: Gyldendal Akademisk.